

Sygn. akt II Ka 384/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Krośnie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Wiesław Ruszala

Sędziowie: SSO Jarosław Krysa /spraw./

SSO Mariusz Hanus

Protokolant: sekr. sądowy Renata Walczak-Wójcik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Krośnie – **Andrzeja Dworzańskiego**

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2016 roku

sprawy **M. N. s. J. i M.**, ur. (...)

w **R.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Brzozowie z dnia 10 sierpnia 2016 roku, sygn. akt II K 216/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od oskarżyciela posiłkowego R. K. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 150 zł /sto pięćdziesiąt złotych/,

III. zasądza od oskarżyciela posiłkowego R. K. na rzecz oskarżonego M. N. kwotę 420 zł /czteryście dwadzieścia złotych/, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Oskarżony M. N. pozostaje pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk, polegającego na tym, że w okresie od dnia 06 maja 2013 roku do dnia 11 lutego 2014 roku pełniąc funkcję Komornika przy Sądzie Rejonowym w Lesku działając ciągiem przestępstw nie dopełnił obowiązków w toku postępowania egzekucyjnego Km 311/13, Km 312/13 oraz Km 334/13 czym działał na szkodę wierzycieli J. i R. K. oraz S. K., a to:

I. w okresie od 06 maja 2013 roku do dnia 01 sierpnia 2013 roku pełniąc funkcję Komornika przy Sądzie Rejonowym w Lesku nie dopełnił obowiązków w toku postępowania egzekucyjnego Km 311/13, Km 312/13 oraz Km 334/13 w ten sposób, że mimo wniosku wierzyciela R. K. i J. K. nie podjął czynności w kierunku ustalenia stanu majątkowego dłużniczki poprzez jej wysłuchanie, a nadto mając wiarygodną informację, że jest ona właścicielką nieruchomości położonej w L. przy ul. (...) nie podjął czynności w kierunku ustalenia prawa własności w/wymienionej do wskazanej nieruchomości oraz odwiódł dłużnika S. K. od wskazywania tej nieruchomości jako majątku dłużniczki, w wyniku

czego w/wymieniona w dniu 01 sierpnia 2013 roku zbyła wskazaną nieruchomością mimo prowadzonego postępowania egzekucyjnego uniemożliwiając zaspokojenie wierzycieli, a to R.

i J. K., S. K. i Banku (...) SA ze wskazanej nieruchomości,

II. w okresie od 16 grudnia 2013 roku do dnia 11 lutego 2014 roku pełniąc funkcję Komornika przy Sądzie Rejonowym w Lesku nie dopełnił obowiązków w toku postępowania egzekucyjnego Km 311/13 w ten sposób, że mimo złożenia przez wierzyciela wniosku o odebranie

i przechowywanie zajętego samochodu m-ki S. (...) o nr. rej. (...)

i uiszczenia na ten cel zaliczki w wysokości przez siebie wskazanej,

a to w kwocie 1300 złotych nie podjął żadnych czynności w kierunku odebrania pojazdu dłużniczce - w wyniku czego wyznaczona na dzień

09 stycznia 2014 roku licytacja nie odbyła się z uwagi na niedostarczenie pojazdu przez dłużniczkę co uniemożliwiło zaspokojenie wierzycieli, a to R. i J. K., S. K. i Banku (...) SA, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Brzozowie Wydział II Karny postępowanie karne wobec M. N. odnośnie zarzucanych mu czynów z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk zostało warunkowo umorzono na okres próby 2 lat.

Na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 48 kk zasądzono od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych: J. i R. K., S. K. i Banku (...) S.A. kwoty po 500 zł.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk oraz art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolniono oskarżonego w całości od kosztów sądowych w tym od opłaty.

Od wyroku powyższego apelację wniósł oskarżyciel posiłkowy R. K., zaskarżając wyrok w całości (bez wyodrębnienia zarzutów apelacyjnych) oraz wnosząc o:

1. Skazanie oskarżonego na karę pozbawienia wolności w wymiarze adekwatnym do przewidzianego art. 231 § 1 kk,
2. Zasądzenie od oskarżonego nawiązki na rzecz pokrzywdzonych R. i J. K. solidarnie 4000 zł,
3. Obciążenie oskarżonego kosztami sądowymi w całości według norm prawem przewidzianych.

Sąd Odwoławczy zważył co następuje:

Apelacja jest nieuzasadniona. Przede wszystkim należy zauważyć, iż oskarżyciel posiłkowy nie zwrócił uwagi, iż zgodnie z art. 454 § 1 kpk Sąd Odwoławczy nie może skazać oskarżonego, wobec którego w I instancji warunkowo umorzono postępowanie (regula ne peius). W efekcie kompetencje Sądu Odwoławczego sprowadzają się jedynie do możliwości uchylecia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Może to mieć miejsce w sytuacji, kiedy zachodzi potrzeba przeprowadzenia ponownie postępowania sądowego, gdyż uzupełnienie przewodu sądowego leży już w kompetencji Sądu Odwoławczego. Możliwość uchylecia wyroku z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania może też zachodzić, gdy ustalenia Sądu I instancji w zakresie oceny stopnia winy i szkodliwości czynu są rażąco nieprawidłowe, a w szczególności gdy Sąd ten nie przedstawił w sposób pełny i poprawny swojego rozumowania, skutkującego warunkowym umorzeniem postępowania. Powyższa sytuacja nie zachodzi w realiach przedmiotowej sprawy. Sąd I instancji w sposób poprawny odniósł się do analizy wszystkich okoliczności skutkujących warunkowym umorzeniem postępowania wobec oskarżonego M. N.. Przede wszystkim zrealizowane zostały formalne warunki umożliwiające stosowanie art. 66 § 1 i § 2 i art. 67 § 1 kk.

Oskarżony M. N. nie był bowiem dotąd karany, a zarzucany mu czyn zagrożony jest karą niższą niż 5 lat pozbawienia wolności. Dodatkowo Sąd I instancji zważył, iż dotychczasowy tryb życia oskarżonego oraz fakt, iż obecnie zrezygnował z pełnienia funkcji komornika, uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni przestępstwa.

Wobec zrelacjonowanej wyżej kwestii wyczerpania formalnych podstaw warunkowego umorzenia postępowania, analizy wymaga zatem jedynie materialna przesłanka warunkowego umorzenia postępowania, tj. ustalenie dokonane przez Sąd I instancji, iż wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne.

Sąd I instancji w zakresie tej przesłanki poczynił szerokie rozważania odniesione już do pobudek, które kierowały oskarżonym. W ślad za ustaleniami Sądu rejonowego należy przypomnieć, iż motywem działania oskarżonego były względy humanitarne wynikające z sytuacji osobistej dłużniczki E. S.. W szczególności dotyczy to samochodu, który służył dłużniczce do przewożenia na rehabilitację ciężko chorego dziecka. Natomiast odnośnie egzekucji z nieruchomości co dodatkowo motywacja oskarżonego wiązała się z dysproporcją wartości mieszkania w zestawieniu z dochodzonymi kwotami. Dla oceny stopnia winy i szkodliwości czynu znaczenie miał także fakt całkowitego zaspokojenia wierzytelności m.in. oskarżyciela posiłkowego.

Zawarte w apelacji argumenty odnośnie odmiennej oceny stopnia winy i szkodliwości czynu są (jak wspomniano) nieuzasadnione.

Przykładowo oskarżyciel posiłkowy podnosi w apelacji, iż oskarżony dopuścił się czynu w sposób umyślny i świadomy, w sytuacji gdy czyn z art. 231 § 1 kk może być popełniony wyłącznie umyślnie, a zatem powyższa okoliczność jako należąca do znamion czynu nie może mieć wpływu na ocenę stopnia winy. Na marginesie należy jedynie zauważyć, iż wersja nieumyślna przestępstwa opisana jest w art. 231 § 3 kk. Podobnie nie może być uznane za okoliczność obciążającą i wpływającą na stopień winy fakt, iż oskarżony w dacie czynu był komornikiem albowiem czyn zarzucany M. N. może być popełniony jedynie przez funkcjonariusza publicznego do którego to zalicza się m.in. komornik. Jest to bowiem typ przestępstwa indywidualnego, którego podmiotem może być tylko ściśle określony krąg osób. Nie sposób także zgodzić się z argumentacją apelującego, iż oskarżony po to zrezygnował z pełnienia funkcji komornika, aby mogło dojść do warunkowego umorzenia wobec niego postępowania. Jest bowiem wręcz przeciwnie, tzn. oskarżeni ubiegają się o możliwość warunkowego umorzenia postępowania właśnie po to aby móc w dalszym ciągu wykonywać swój zawód i nie utracić pracy. Zatem rozważania oskarżyciela posiłkowego stanowią jedynie wyraz jego przekonania, które w żaden sposób nie zostało udowodnione. Podobne znaczenie mają wywody zawarte w apelacji, iż gdyby nie zagrożenie dłużniczki sankcją karną to należność nie zostałaby do tej pory spłacona. Na marginesie należy zauważyć, iż właśnie tego rodzaju obawy służą spłacie należności i nie ma w tym nic dziwnego, że dłużniczka w przymusowej sytuacji spłaciła należność.

Także zawarte w apelacji rozważania co do rzekomo rażąco niskiej wysokości nawiązki nie są uzasadnione i nie poparte żadnymi racjonalnymi argumentami. Przede wszystkim należy zauważyć, iż pozostali pokrzywdzeni nie zakwestionowali wysokości nawiązki, która co do zasady ma charakter symboliczny.

Sąd Odwoławczy orzekł w oparciu o treść art. 437 § 1 kpk i art. 456 kpk.

W oparciu o treść art. 636 § 1 kpk kosztami postępowania odwoławczego oraz opłatą obciążono oskarżyciela posiłkowego z powodu wniesienia niezasadnego środka odwoławczego oraz obciążono go obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego dla oskarżonego, który był reprezentowany przez obrońcę.